

Kesalahan Mengedar Dadah oleh Kanak-kanak dan Hukumannya di Malaysia

(Trafficking Drug by Child Offender and Its Punishment in Malaysia)

ANITA ABDUL RAHIM
TENGGU NOOR AZIRA TENGGU ZAINUDIN

ABSTRAK

Sebagaimana yang sedia maklum, hukuman mati tidak boleh dijatuhkan ke atas kanak-kanak yang melakukan kesalahan yang boleh membawa hukuman mati. Ini sangat bertepatan dengan prinsip perlindungan terhadap kanak-kanak yang telah digariskan oleh Konvensyen Bangsa-Bangsa Bersatu Bagi Hak Kanak-Kanak (United Nations Convention on the Rights of the Child atau UNCRC). Artikel 40(1) UNCRC menjelaskan bahawa kanak-kanak yang dituduh melakukan jenayah atau yang melanggar undang-undang hendaklah diperlakukan menurut maruah mereka sebagai kanak-kanak dengan menitikberatkan hak-hak kemanusiaan serta mengambil kira umur dan keperluan mereka sebagai manusia yang bakal memainkan peranan konstruktif dalam masyarakat. Sementara itu Artikel 37 Konvensyen yang sama juga menyebutkan bahawa kanak-kanak tidak boleh dihukum secara kejam dan dengan tidak berperikemanusiaan. Kanak-kanak juga harus dikecualikan dari hukuman bunuh atau penjara seumur hidup, manakala tangkapan, penahanan dan pemenjaraan kanak-kanak mestilah mengikut undang-undang dan digunakan sebagai jalan terakhir dan untuk tempoh masa yang bersesuaian dan terpendek. Kesalahan mengedar dadah merupakan antara kesalahan yang membawa hukuman mati ke atas pelakunya sebagaimana dalam kesalahan bunuh Memandangkan hukuman mati tidak boleh dijatuhkan ke atas kanak-kanak menurut seksyen 97 Akta Kanak-kanak 2001, persoalan yang timbul ialah apakah bentuk hukuman yang dikenakan ke atas golongan kanak-kanak yang disabitkan dengan kesalahan tersebut? Artikel ini mengenal pasti dan membincangkan bentuk hukuman yang dikenakan ke atas kanak-kanak yang bersalah melakukan kesalahan di bawah seksyen 39B Akta Dadah Berbahaya 1952.

Kata kunci: Kesalahan mengedar dadah; hukuman; pesalah kanak-kanak; hak kemanusiaan

ABSTRACT

As is commonly known, death penalty shall not be imposed on child offenders who commit the offences with death penalty. This is in line with the protection principle towards children as outlined by the United Nations Convention on the Rights of the Child (UNCRC). Article 40(1) of UNCRC emphasizes on the right of every child alleged as accused of, or recognized as having infringed the penal law, shall be treated in a manner consistent with the promotion of the child's sense of dignity and worth which reinforces the child's respect for the human rights and fundamental freedoms of others and which takes into account the child's age and desirability of promoting the child's reintegration and the child's assuming a constructive role in society. Article 37 of the same Convention also mentions that no child shall be subjected to torture or other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment. Neither capital punishment nor life imprisonment shall be imposed on children, and the arrest, detention or imprisonment of a child shall be in conformity with the law and shall be used only as a measure of last resort and for the shortest appropriate period of time. The offence of drug trafficking is one of the offences which carry the death penalty as the offence of murder. As the death penalty cannot be imposed on children by virtue of section 97 of the Child Act 2001, the question arises is what type of punishment that shall be imposed on those convicted children? This article identifies and discusses the type of punishment that is imposed on child offenders committing the offence under section 39B of the Dangerous Drugs Act 1952.

Keywords: Drug trafficking; punishment; child offender; human rights

PENDAHULUAN

Kanak-kanak menurut seksyen 2 Akta Kanak-kanak 2001 ialah seseorang yang di bawah umur lapan belas tahun dan berhubung dengan prosiding jenayah, kanak-kanak ialah seseorang yang sudah mencapai umur bagi tanggungjawab jenayah sebagaimana yang ditetapkan

dalam seksyen 82 Kanun Keseksaan.¹ Di Malaysia, berdasarkan kes-kes yang telah diputuskan, kanak-kanak juga terlibat dengan pelbagai kesalahan jenayah termasuklah jenayah berat seperti bunuh dan juga kesalahan mengedar dadah di bawah seksyen 39B Akta Dadah Berbahaya 1952. Artikel ini meninjau beberapa kes pengedaran dadah yang dilakukan oleh kanak-kanak

serta melihat jenis hukuman yang dikenakan ke atas mereka yang disabitkan. Kes-kes yang dikemukakan merangkumi kes-kes sebelum dan selepas penguatkuasaan Akta Kanak-Kanak 2001. Sungguhpun Akta Mahkamah Juvana 1947 telah dimansuhkan, dan Akta Kanak-Kanak 2001 terpakai kini, namun kes-kes yang diputuskan di bawah Akta Mahkamah Juvana 1947 masih perlu dirujuk kerana peruntukan undang-undang berhubung hukuman mati dalam kes kanak-kanak masih sama sebagaimana dalam seksyen 16 Akta Mahkamah Juvana 1947 yang telah dimansuhkan itu.² Sebelum perbincangan kes dikemukakan, peruntukan relevan berhubung kesalahan mengedar dadah dan hukuman gantian kepada hukuman mati ke atas pesalah kanak-kanak, dinyatakan terlebih dahulu untuk mendapatkan gambaran sebenar tentang kedudukan perundangan sedia ada terhadap isu ini dalam sistem keadilan jenayah Malaysia.

PERUNTUKAN SEKSYEN 97 AKTA KANAK-KANAK 2001

Bagi melihat secara jelas berhubung pemakaian hukuman alternatif kepada hukuman mati terhadap pesalah kanak-kanak, peruntukan seksyen 97 Akta Kanak-kanak adalah dipetik:-

HUKUMAN MATI

1. Hukuman mati tidak boleh dimumkan atau direkodkan terhadap seseorang yang disabitkan atas sesuatu kesalahan jika pada hemat Mahkamah dia ialah seorang kanak-kanak pada masa kesalahan itu dilakukan.
2. Sebagai ganti hukuman mati, mahkamah hendaklah memerintahkan supaya seseorang yang disabitkan atas sesuatu kesalahan ditahan di penjara selama yang diperkenankan oleh –
  - a. Yang di-Pertuan Agong jika kesalahan itu dilakukan di Wilayah Persekutuan Kuala Lumpur atau Wilayah Persekutuan Labuan; atau
  - b. Raja atau Yang di-Pertua Negeri, jika kesalahan itu dilakukan di negeri itu.
3. Jika mahkamah membuat suatu perintah di bawah subseksyen (2), orang itu hendaklah walau apa pun, apa-apa jua dalam Akta ini –
  - a. ditahan di penjara itu dan di bawah apa-apa syarat yang diarahkan oleh Yang di-Pertuan Agong atau Raja atau Yang di-Pertua Negeri; dan
  - b. semasa ditahan sedemikian, disifatkan berada dalam jagaan yang sah.
4. Jika seseorang diperintahkan supaya ditahan di penjara di bawah subseksyen (2), Lembaga Hakim Pelawat bagi penjara itu –

- a. hendaklah mengkaji semula kes orang itu sekurang-kurangnya sekali setahun; dan
- b. boleh mengesyorkan kepada Yang di-Pertuan Agong atau Raja atau Yang di-Pertuan Negeri supaya orang itu dilepaskan awal atau ditahan lanjut, dan Yang di-Pertuan Agong atau Raja atau Yang di-Pertua Negeri boleh sesudah itu memerintahkan supaya dia dilepaskan atau ditahan lanjut mengikut mana-mana yang berkenaan.

PERUNTUKAN SEKSYEN 39B AKTA DADAH BERBAHAYA 1952

Berikut pula merupakan hukuman di bawah seksyen 39B Akta Dadah Berbahaya 1952:

1. Tiada seseorang pun boleh bagi pihak dirinya atau bagi pihak mana-mana orang lain, sama ada atau tidak orang lain itu berada di Malaysia –
  - a. mengedarkan dadah berbahaya; atau
  - b. menawar untuk mengedarkan dadah berbahaya; atau
  - c. melakukan atau menawar untuk melakukan sesuatu perbuatan sebagai persediaan untuk atau bagi maksud pengedaran dadah berbahaya.
2. Mana-mana orang yang melanggar mana-mana peruntukan sub seksyen (1) adalah melakukan suatu kesalahan terhadap Akta ini dan jika disabitkan hendaklah dijatuhkan hukuman mati.

CONTOH-CONTOH KES YANG TELAH DIPUTUSKAN

Dalam kes *Pendakwa Raya v Mohd Redzuan bin Saibon*,³ seorang kanak-kanak berumur kurang daripada lapan belas tahun,⁴ telah menghadapi tiga tuduhan berasingan mengedar dadah berbahaya di bawah seksyen 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952, yang membawa hukuman mati mandatori. Tuduhan pertama, kedua dan ketiga melibatkan cannabis seberat 2,761.7g, 18,114.1g dan 15,106g. Tertuduh telah mengaku salah terhadap tuduhan kedua dan mahkamah mendapati beliau faham sifat dan akibat pengakuan salahnya. Pihak pendakwaan memohon agar tuduhan pertama dan tuduhan ketiga diambil pertimbangan dalam menjatuhkan hukuman menurut peruntukan seksyen 171A Kanun Prosedur Jenayah⁵. Laporan akhlak telah dikemukakan sebelum hukuman dijatuhkan, antara lain laporan menunjukkan bahawa tertuduh adalah anak sulung dari empat orang adik beradik dan ibubapanya berniaga menjual buah pisang. Tertuduh telah berhenti sekolah setakat tingkatan dua dan sejak itu membantu ibubapanya di gerai. Menurut laporan juga, tertuduh adalah seorang yang taat kepada orang tuanya dan berhemah. Kesalahan yang dituduh adalah kesalahan pertama.

Melihat kepada kes di hadapannya, mahkamah telah berpegang kepada seksyen 16 Akta Mahkamah Juvana 1947 pada ketika itu, yang memperuntukkan antara lainnya seseorang juvana tidak boleh dijatuhkan hukuman mati. Mahkamah telah memerintahkan tertuduh ditahan selama tempoh yang diperkenankan oleh Yang di-Pertuan Agong. Tertuduh telah membuat rayuan terhadap hukuman untuk memohon hukuman yang lebih ringan dikenakan ke atasnya.

Persoalan yang timbul ialah, adakah mahkamah boleh membuat perintah atau hukuman lain, selain dari apa yang diperuntukkan oleh seksyen 16 Akta Mahkamah Juvana 1947, bila mana tertuduh didapati bersalah dengan kesalahan yang membawa hukuman mati mandatori? Bagi menjawab persoalan ini, Yang Arif Hakim Augustine Paul memutuskan bahawa beliau tidak mempunyai pilihan lain selain daripada membuat perintah mengikut peruntukan seksyen 16 Akta Mahkamah Juvana 1947 dan dengan itu tertuduh diperintahkan ditahan atas limpah perkenan Yang di-Pertuan Agong. Hujah Yang Arif ialah peruntukan undang-undang mengenai sesuatu hukuman yang perlu dijatuhkan adalah terikat dengan peruntukan seksyen 183(ii) Kanun Prosedur Jenayah yang menyatakan bahawa jika tertuduh didapati bersalah, mahkamah hendaklah menghukumnya mengikut undang-undang. Menurutnya, maksud peruntukan seksyen tersebut ialah sesuatu hukuman mestilah mematuhi ruang lingkup seksyen yang menetapkan hukuman serta menurut prinsip undang-undang yang sedia ada terpakai. Jelas dari seksyen 16 Akta Mahkamah Juvana 1947 tersebut, hanya ada satu perintah sahaja yang dapat dibuat oleh mahkamah iaitu memerintahkan tertuduh ditahan di bawah limpah perkenan Yang di-Pertuan Agong. Apa yang lebih penting dalam kes ini ialah mahkamah telah menegaskan bahawa perintah seksyen 16 Akta tersebut merupakan suatu perintah mandatori yang dikhususkan bagi pesalah juvana yang telah didapati salah atas suatu kesalahan yang membawa hukuman mati. Ia bukannya suatu hukuman maksimum yang boleh dikenakan dan hukuman lain yang lebih ringan boleh dikenakan kepada tertuduh.⁶

Dalam kes *PP v Sharithan a/l Pachemuthu*⁷ tertuduh, yang berumur tujuh belas tahun dan sepuluh bulan juga telah dituduh dengan kesalahan mengedar dadah di bawah seksyen 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952. Kanak-kanak ini telah mengedar 18g campuran *heroin* seberat 13.5g dan *monoacetylmorphine* seberat 4.5g. Tuduhan yang membawa hukuman mati ini walau bagaimanapun telah dipinda kepada tuduhan pemilikan di bawah seksyen 39A(2) Akta yang sama, di mana jika sabit kesalahan boleh dihukum penjara seumur hidup atau dengan penjara yang tidak kurang daripada lima tahun dan sebatan tidak kurang daripada sepuluh sebatan. Tertuduh mengaku bersalah atas tuduhan pemilikan tersebut serta memahami sifat dan akibat pengakuan salahnya. Tertuduh dikatakan melakukan kesalahan tersebut dalam tempoh bon berkelakuan baik yang diperolehinya kerana melakukan

kesalahan rompakan bersenjata di bawah seksyen 392 dan 397 Kanun Keseksaan. Laporan akhlaknya juga menunjukkan bahawa beliau telah tiga kali melakukan kesalahan rompakan bersenjata pada tarikh-tarikh yang berbeza.⁸ Pihak peguambela tertuduh menghujahkan bahawa tertuduh diberi peluang untuk menyambung tahananannya di Sekolah Henry Gurney, serentak dengan perintah bagi dua kesalahan terdahulu yang dilakukannya sehingga beliau mencapai umur dua puluh satu tahun.

Walau bagaimanapun, Yang Arif Hakim Nik Hashim dalam kes ini telah memutuskan dan menghukumnya dengan penjara selama enam tahun dari tarikh penahanan beserta dengan sepuluh kali sebatan. Antara alasan mahkamah menjatuhkan hukuman sedemikian ialah:

1. Tertuduh boleh memahami pengakuan salah yang dibuatnya terhadap kesalahan tanpa sebarang keraguan dan tiada ketidakadilan berlaku dalam kes itu.
2. Berdasarkan kepada laporan akhlak yang dikemukakan, tertuduh tidak boleh ditangani dengan jenis-jenis hukuman lain; melainkan dengan hukuman yang diperuntukkan di bawah Akta, walaupun beliau telah mengaku salah dan berkerjasama dengan polis. Tertuduh juga sudah cukup matang dan memahami kesalahan yang dilakukan.
3. Kesalahan yang dilakukan sangat serius dan mengancam keselamatan masyarakat. Faktor-faktor pencegahan dan kepentingan awam sangat mustahak dipertimbangkan oleh mahkamah dalam menghukum pesalah, jika tidak matlamat penggubalan seksyen berhubung kesalahan itu tidak akan bermakna sama sekali.⁹

Setelah mempertimbangkan alasan-alasan sedemikian mahkamah merasakan wajar dan munasabah menghukum tertuduh dengan enam tahun penjara¹⁰ dan sepuluh kali sebatan.

Dalam kes *PP v The Offender*,¹¹ seorang kanak-kanak berumur empat belas tahun satu bulan, juga telah bersalah dan disabitkan dengan kesalahan memiliki dadah, di bawah seksyen 39A(2) Akta Dadah Berbahaya 1952. Fakta mendapati bahawa sebanyak 50 paket dadah campuran berada dalam milikan kanak-kanak ini di mana mengandungi 1.8 g *heroin* dan 4.8 g *monoacetylmorphines*. Kanak-kanak ini telah dihukum berdasarkan peruntukan seksyen 39A(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 iaitu hukuman minima lima tahun penjara dan tidak kurang daripada sepuluh sebatan. Mahkamah Tinggi Kuala Lumpur walau bagaimanapun telah mengeneipkan sabitan dan hukuman tersebut dan menggantinya dengan dapatan bersalah ("*finding of guilt*"). Yang Arif Hakim KC Vohrah dalam kes ini telah merujuk kepada peruntukan seksyen 12(3) Akta Mahkamah Juvana 1947 yang menyatakan perkataan-perkataan 'sabitkan' dan 'hukuman' tidak boleh digunakan berhubung kes juvana.¹² Mahkamah juga memutuskan bahawa seksyen 39A(2) dan 41(1)¹³ Akta Dadah Berbahaya 1952, tidak mengatasi peruntukan-

peruntukan berkaitan hukuman di bawah Akta Mahkamah Juvana. Seksyen 12 Akta Mahkamah Juvana 1947 memberi kuasa opsyen kepada mahkamah juvana sama ada untuk meneruskan dengan pelbagai jenis hukuman sebagaimana yang diperuntukkan di bawah seksyen 12(1) atau mengenakan hukuman yang diperuntukkan di sisi undang-undang di mana pesalah dituduh. Manakala mahkamah juga merujuk kepada seksyen 15(2) Akta Mahkamah Juvana 1947 yang memperuntukkan bahawa orang muda hendaklah tidak dihukum atau diperintahkan menduduki penjara sekiranya ia boleh diuruskan dengan wajarnya di mana-mana tempat lain sama ada dengan percubaan, denda atau komital ke tempat tahanan atau sekolah diluluskan.¹⁴ Justeru itu mahkamah memutuskan bahawa perintah percubaan atau denda adalah tidak sesuai kerana kesalahan yang dilakukan merupakan kesalahan serius.¹⁵ Hukuman terbaik ialah menghantarnya ke sekolah diluluskan.

Satu lagi kes kanak-kanak berhubung seksyen 39B(1) Akta Dadah Berbahaya 1952 ialah *PP v Buri Hemna*.¹⁶ Tertuduh pada masa melakukan kesalahan tersebut berumur tujuh belas tahun dan tiga bulan. Isu dalam kes ini ialah sama ada tertuduh patut dibicarakan oleh seorang hakim Mahkamah Tinggi dibantu oleh dua penasihat atau tanpa dibantu oleh dua penasihat? Yang Arif Hakim Jeffrey Tan memutuskan bahawa Mahkamah Tinggi boleh membicarakan seorang kanak-kanak tanpa dibantu oleh dua orang penasihat. Menurutnya, tiada undang-undang bertulis yang mengatakan bahawa perbicaraan kanak-kanak oleh Mahkamah Tinggi tidak perlu didengar dan diselesaikan oleh seorang hakim sahaja seperti yang diperuntukkan oleh seksyen 18 Akta Mahkamah Kehakiman 1964.¹⁷ Di samping itu mahkamah menjelaskan bahawa tiada undang-undang bertulis yang mengatakan perbicaraan seorang pesalah kanak-kanak oleh Mahkamah Tinggi hendaklah dikendalikan seperti keadaan mahkamah juvana. Oleh itu mahkamah memutuskan bahawa perbicaraan pesalah juvana yang melakukan kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati akan didengar dan diselesaikan oleh seorang hakim Mahkamah Tinggi sahaja.

Untuk menjelaskan keputusan tersebut hakim telah mengemukakan peruntukan seksyen 40 Akta Mahkamah Juvana 1947¹⁸ yang menyatakan:

1. tiada apa-apa peruntukan dalam Akta itu selain dari seksyen-seksyen 15¹⁹ dan 16²⁰ yang boleh menyentuh kuasa Mahkamah Tinggi, dan
2. kuasa-kuasa yang boleh dijalankan di bawah Akta itu oleh Mahkamah Juvana boleh dengan cara yang sama dijalankan oleh Mahkamah Tinggi.

Peruntukan ini dianggap oleh mahkamah bahawa kuasa-kuasa Mahkamah Tinggi tidak terjejas oleh Akta itu, melainkan dalam kes kanak-kanak. Mahkamah Tinggi tidak boleh menghukum atau memerintahkan kanak-kanak di bawah umur empat belas tahun dipenjarakan dan ia tidak boleh menghukum atau memerintahkan kanak-kanak di bawah umur lapan belas tahun dipenjarakan

jika dia boleh dikendalikan dengan cara lain seperti percubaan, denda, ditahan di sekolah diluluskan ataupun Sekolah Henry Gurney. Mahkamah Tinggi juga tidak boleh menjatuhkan hukuman mati terhadap kesalahan yang dilakukan oleh kanak-kanak. Ia bermaksud bahawa Mahkamah Tinggi boleh menjalankan kuasa oleh Mahkamah Juvana tetapi ianya tidak bermaksud seorang hakim Mahkamah Tinggi mestilah dibantu oleh dua orang penasihat.²¹

ANALISIS TERHADAP SEKSYEN 97 BERHUBUNG HUKUMAN ALTERNATIF KEPADA HUKUMAN MATI KE ATAS PESALAH KANAK- KANAK

Kewujudan seksyen 97 Akta Kanak-Kanak 2001 berhubung pengecualian hukuman mati ini juga telah dipertikaikan pemakaiannya, di mana ada pihak yang mendakwa bahawa ianya bercanggah dengan prinsip pengasingan kuasa sebagaimana yang diamalkan menurut Perlembagaan Persekutuan Malaysia. Dalam kes *Kok Wah Kuan v Pengarah Penjara Kajang, Selangor Darul Ehsan*.²² peruntukan seksyen 97(2) Akta Kanak-Kanak 2001 berhubung kuasa Yang di-Pertuan Agong menahan kanak-kanak yang melakukan kesalahan yang membawa hukuman mati telah dipertikai dan dipersoalkan. Kes ini melibatkan tertuduh kanak-kanak yang disabitkan di bawah seksyen 302 Kanun Keseksaan yang membawa hukuman mati. Dalam menjatuhkan hukuman, Mahkamah Tinggi telah memakai seksyen 97(2) yang memperuntukkan kuasa Yang di-Pertuan Agong untuk menentukan tempoh tahanan tertuduh mengikut perkenannya. Tertuduh telah memohon bagi writ *habeas corpus* dan isu yang dipersoalkan ialah sama ada Parlimen kompeten untuk memberi kepada Mahkamah Tinggi kuasa-kuasa di bawah seksyen 97 Akta Kanak-Kanak 2001 untuk menjatuhkan hukuman tersebut?

Mahkamah dalam keputusannya telah menolak permohonan tersebut dan mengekalkan bantahan awal yang mengatakan permohonan itu adalah penyalahgunaan proses mahkamah dan tidak dapat diberikan untuk satu perintah tahanan yang dibuat oleh Mahkamah Tinggi. Menurut mahkamah, permohonan untuk kajian semula penghakiman *habeas corpus* ini seakan '*pre-emptive process*'. Untuk Mahkamah Tinggi membuat keputusan bahawa pemohon tidak diberikan pendengaran yang adil oleh mahkamah yang bebas dan saksama, ia mesti didahului dengan keputusan bahawa Parlimen di dalam menggubal seksyen 97(2) Akta Kanak-Kanak 2001 telah campurtangan di dalam kuasa kehakiman dan oleh itu tidak kompeten untuk berbuat sedemikian. Isu sedemikian patut dibawa di bawah Perkara 4(3) Perlembagaan Persekutuan.²³

Mahkamah menegaskan lagi jika Mahkamah Tinggi

kompeten untuk mengisytiharkan seksyen 97(2) tidak sah, ia adalah satu keadaan yang tidak munasabah. Ini kerana perbicaraan pemohon di Mahkamah Tinggi dijalankan dengan betul menurut kuasa kehakiman, tetapi mendakwa bahawa hukuman tidak sah dan mengakibatkan mahkamah memerintahkan pemohon atau tertuduh dilepaskan, atas alasan ianya perintah eksekutif (iaitu Yang di-Pertuan Agong). Justeru menurut mahkamah, proses permohonan bagi *habeas corpus* tersebut adalah salah sama sekali. Petikan kenyataan yang dikeluarkan oleh Yang Arif Hakim Heliliah dalam kes ini adalah seperti berikut:

The issue here is whether Parliament in enacting section 97 within the Child Act 2001, a federal law has evinced an intention to introduce a provision which is repugnant to article 4 of the Federal Constitution in the sense that the exercise of judicial power is conferred on the Yang di-Pertuan Agong and not on the judicial organ of the Federation established under article 121 of the Federal Constitution. In reality in the present proceedings what is being sought to be reviewed is the competence of Parliament which specifically conferred on the High Court certain powers under section 97, to pass sentence in accordance with that section. Nevertheless that sentence is now alleged to be illegal on the ground that it is an executive order. In my view, the use of the process of an application for habeas corpus to challenge the legality of the sentence is a wrong use of the process and is indeed questionable.²⁴

Kes ini telah dirayu ke Mahkamah Rayuan di mana mahkamah tersebut telah memutuskan bahawa seksyen 97(2) Akta Kanak-Kanak 2001 sememangnya bercanggah dengan doktrin pengasingan kuasa yang penting dalam Perlembagaan Persekutuan Malaysia. Oleh kerana ia bercanggah maka ia diputuskan sebagai tidak sah dan tidak berperlembagaan. Kesannya menyebabkan mahkamah berpendapat bahawa tiada apa-apa peruntukan kini dalam perundangan yang boleh menghukum kanak-kanak yang melakukan jenayah bunuh.

Penulis berpendapat bahawa jika demikian keputusan Mahkamah Rayuan terhadap kedudukan seksyen 97(2) Akta itu, ia bukan bermakna tiada peruntukan hukuman bagi kanak-kanak yang membunuh, malah juga bagi kanak-kanak yang melakukan jenayah lain selain membunuh, yang membawa hukuman mati. Ini termasuklah kesalahan mengedar dadah di bawah Akta Dadah Berbahaya 1952.

Adalah suatu perkara yang sedia maklum bahawa peruntukan alternatif atau gantian tersebut bagi kanak-kanak sudah lama diperuntukkan dalam perundangan negara iaitu sejak diwujudkan Akta Mahkamah Juvana 1947.²⁵ Memandangkan hukuman mati tidak boleh dijatuhkan ke atas kanak-kanak, ia perlu digantikan dengan perintah penahanan di penjara selama tempoh yang diperkenankan oleh Yang di-Pertuan Agong. Bagi penulis, isu sama ada hukuman sedemikian sah atau tidak sah tidak seharusnya dipertikaikan, memandangkan Yang di-Pertuan Agong hanya bertindak memperkenankan tempoh pemenjaraan yang sesuai dengan kesalahan

yang dilakukan, manakala yang menjatuhkan hukuman atau dapatan bersalah terhadap kanak-kanak itu masih lagi mahkamah. Justeru tidak timbul persoalan sama ada peruntukan demikian bercanggah dengan prinsip pengasingan kuasa yang diamalkan dalam sistem perundangan negara.

KESIMPULAN

Dari perbincangan di atas, jelaslah bahawa perundangan negara, melalui seksyen 97 Akta Kanak-kanak 2001 secara tegas telah menetapkan bahawa hukuman mati tidak boleh dijatuh atau direkodkan terhadap pesalah kanak-kanak. Ini bermakna apa jua kesalahan yang membawa hukuman mati, termasuklah kesalahan mengedar dadah, yang dilakukan oleh kanak-kanak akan digantikan dengan hukuman penjara selama tempoh yang diperkenankan oleh Yang di-Pertuan Agong atau Raja atau Yang di-Pertua Negeri, bergantung tempat di mana kesalahan itu dilakukan oleh kanak-kanak tersebut. Selain itu juga, mahkamah berhak memberikan hukuman selain dari pemenjaraan ke atas kanak-kanak terlibat dan ini termasuklah menghantarnya ke sekolah yang diluluskan atau Sekolah Henry Gurney dan sebagainya.

NOTA

- ¹ Seksyen 82 Kanun Keseksaan Malaysia memperuntukkan:- Tidaklah menjadi kesalahan apa-apa jua yang dilakukan oleh kanak-kanak yang berumur kurang daripada sepuluh tahun.
- ² Peruntukan lama seksyen 16 Akta Mahkamah Juvana 1947 berbunyi:-
Hukuman mati tidak boleh dijatuhkan atau direkodkan terhadap seseorang yang telah disabitkan atas suatu kesalahan jika pada hemat mahkamah pada masa kesalahan itu dilakukan orang itu adalah seorang juvana; tetapi sebagai gantinya mahkamah hendaklah memerintahkan supaya dia ditahan selama tempoh yang diperkenankan oleh Yang di-Pertuan Agong jika kesalahan itu dilakukan di Wilayah Persekutuan atau selama tempoh yang diperkenankan oleh Pihak Berkuasa Negeri dan jika mahkamah memerintahkan sedemikian, dia boleh, walau apa pun peruntukan yang lain dalam Akta ini, ditahan di tempat dan di bawah apa-apa syarat sebagaimana diarahkan oleh Yang di-Pertuan Agong atau Pihak Berkuasa Negeri itu, dan semasa ditahan sedemikian orang itu hendaklah disifatkan berada dalam jagaan yang sah di sisi undang-undang.
Apa yang membezakan seksyen 16 tersebut dari seksyen 97 Akta Kanak-Kanak 2001 ialah frasa 'Raja atau Yang di-Pertua Negeri'; menggantikan frasa 'Pihak Berkuasa Negeri' dalam peruntukan lama.
- ³ [2002] 5 MLJ 339.
- ⁴ Umur sebenar tertuduh tidak dinyatakan dalam kes ini, tetapi kanak-kanak tersebut hanya dikatakan berumur kurang daripada lapan belas tahun.
- ⁵ Seksyen 171A Kanun Prosedur Jenayah ialah peruntukan berhubung dengan kesalahan yang masih belum selesai:-
(i) Apabila dalam mana-mana perbicaraan jenayah yang

dikenakan oleh atau bagi pihak Pendakwa Raya, tertuduh didapati salah di atas sesuatu kesalahan, mahkamah dalam menentukan dan menjatuhkan hukuman, bolehlah dengan persetujuan pendakwa dan tertuduh mempertimbangkan sebarang kesalahan lain yang masih belum selesai yang tertuduh mengaku telah melakukannya:

Dengan syarat bahawa jika sebarang prosiding jenayah masih ditunggu keputusan berkenaan dengan sebarang kesalahan yang masih belum selesai itu dan prosiding dikenakan oleh atau bagi pihak Pendakwa Raya, mahkamah hendaklah terlebih dahulu berpuas hati bahawa orang atau pihak berkuasa yang memulakan prosiding tersebut bersetuju dengan langkah itu.

⁶ Kenyataan hakim adalah seperti berikut:

“The order under section 16 of the Juvenile Courts Act 1947 was a mandatory sentence, exclusively for juvenile offenders that were found guilty of an offence which carried the death sentence and was not the maximum sentence that may be carried out and other lesser sentences may be imposed on the accused.”

Lihat [2002] 5 MLJ 339, hlm.343.

⁷ [2000] 5 MLJ 368.

⁸ Bagi tiga kesalahan rompak bersenjata di bawah seksyen 392 dan 397 Kanun Keseksaaan tertuduh telah menerima bentuk-bentuk hukuman berikut:-

1. Kesalahan pertama dilepaskan dengan bon untuk tempoh tiga tahun di bawah pengawasan ibu bapa dan pegawai percubaan dengan jumlah RM5,000. (ketika itu di bawah seksyen 12(1)(d) dan 21 Akta Mahkamah Juvana 1947.)
2. Kesalahan kedua tertuduh ditahan di Sekolah Henry Gurney sehingga umurnya mencapai dua puluh satu tahun.
3. Kesalahan ketiga juga diperintahkan ditahan di Sekolah Henry Gurney hingga umurnya mencapai dua puluh satu tahun.

⁹ Memetik kenyataan Yang Arif Hakim Nik Hashim:-

“Persons indulging in this type of offence are a scourge to society and unless the courts treat deterrence and the public interest as vital factors in sentencing, the whole purpose of enacting section 39A(2) which imposes a life sentence or imprisonment not less than five years and whipping of not less than ten strokes would be meaningless. Thus, in this type of offence the public interest should never be relegated to the background and must of necessity assume the foremost importance. Hence, the offender must be punished accordingly.” [2000] 5 MLJ 368, hlm. 373.

¹⁰ Hukuman enam tahun ini sebenarnya menurut mahkamah adalah 1/3 diskaun atau peringan hukuman dari sepuluh tahun yang sepatutnya dikenakan; kerana mahkamah mengambilkira pengakuan salah tertuduh dan kerjasama yang diberikan kepada polis. Adalah menjadi harapan mahkamah bahawa tertuduh menyedari kesilapannya dan dalam masa yang sama dapat meningkatkan kesedaran masyarakat betapa seriusnya kesalahan di bawah Akta Dadah Berbahaya 1952 tersebut.

¹¹ [1998] 4 MLJ 152.

¹² Peruntukan yang sama berkenaan perkara ini dinyatakan dalam seksyen 91(2) Akta Kanak-Kanak 2001 kini sebagaimana berikut:-

Perkataan ‘sabit’ dan ‘hukuman’ tidak boleh digunakan

berhubung dengan seseorang kanak-kanak yang terhadapnya Mahkamah Bagi Kanak-Kanak bertindak dan apa-apa sebutan dalam mana-mana undang-undang bertulis mengenai seseorang yang disabitkan, suatu sabitan dan suatu hukuman hendaklah dalam hal seseorang kanak-kanak, ditafsirkan masing-masing sebagai seseorang kanak-kanak yang didapati bersalah, suatu dapatan bersalah dan perintah yang dibuat berdasarkan suatu dapatan bersalah.

¹³ Seksyen 41(1) Akta Dadah Berbahaya 1952 berhubung bidangkuasa memperuntukkan seperti berikut:-

Bidangkuasa sesebuah Mahkamah Sesyen atau Mahkamah Majistret yang dipengerusikan oleh seorang Majistret Kelas Pertama hendaklah mempunyai bidang kuasa untuk membicarakan mana-mana kesalahan di bawah Akta ini melainkan satu kesalahan di bawah seksyen 39B dan kuasa untuk mengenakan apa-apa kesalahan yang diperbicarakan hukuman yang sepenuhnya atau penalti yang ditetapkan untuk kesalahan itu oleh Akta ini atau oleh mana-mana peraturan yang dibuat di bawahnya selain dari dalam kesalahan yang diperbicarakan di Mahkamah Majistret hukuman penjara lebih daripada lima tahun.

¹⁴ Peruntukan ini bersamaan dengan seksyen 96(2) Akta Kanak-Kanak 2001 berhubung sekatan ke atas perintah pemenjaraan.

¹⁵ Menurut Yang Arif Hakim KC Vohrah:-

“The option of probation or fine is not suitable as this is a serious offence. The boy was 14 years and 1 month when he committed the offence and the probation report was not adverse to him. In fact it points out that an accident which gave him a serious head injury and which had to be operated upon twice affected his behaviour subsequently.” [1998] 4 MLJ 152, hlm. 154.

¹⁶ [1998] 5 MLJ 813.

¹⁷ Menurut seksyen 18 Akta Mahkamah Kehakiman 1964:-

“(1) Tiap-tiap prosiding di Mahkamah Tinggi dan segala urusan yang timbul daripadanya hendaklah, kecuali sebagaimana yang diperuntukkan oleh mana-mana undang-undang bertulis, didengar dan dibereskan di hadapan Hakim tunggal.”

¹⁸ Seksyen 40 Akta Mahkamah Juvana 1947 telah digantikan dengan seksyen 117 Akta Kanak-Kanak 2001 yang memperuntukkan berhubung kuasa Mahkamah Bagi Kanak-Kanak diberikan kepada Mahkamah Tinggi sebagaimana berikut:-

“Tiada apa-apa jua dalam Akta ini selain seksyen 96 dan 97 boleh menyentuh kuasa Mahkamah Tinggi dan semua kuasa yang boleh dijalankan di bawah Akta ini oleh sesuatu Mahkamah Bagi Kanak-Kanak berkenaan dengan seseorang kanak-kanak boleh dengan cara yang sama dijalankan oleh Mahkamah Tinggi.”

¹⁹ Seksyen ini telah diganti dengan seksyen 96 Akta Kanak-Kanak 2001 berhubung dengan sekatan ke atas perintah pemenjaraan.

²⁰ Seksyen ini telah diganti dengan seksyen 97 Akta Kanak-Kanak 2001 berhubung dengan hukuman mati.

²¹ Memetik kata-kata Yang Arif Hakim Jeffrey Tan:-

“...It also means that the High Court may assume all powers may be exercisable under the act by a juvenile court. But it does not mean that a judge of the High Court – who in the exercise of his judicial functions may assume the powers exercisable under the act by a juvenile court – must be assisted by two advisers.” [1998] 5 MLJ 813, hlm. 815.

²² [2004] 5 MLJ 193.

²³ Menurut mahkamah:-

In the present case, there is no subsidiary legislation in force to explain the scheme of implementing section 97(2). In that sense the filing of the application for review on habeas corpus appears to be a very pre-emptive process. In order for the High Court to arrive at a finding that the applicant has not been afforded a fair hearing by an independent and impartial court, it must necessarily precede with a finding that Parliament in legislating upon section 97(2) has caused an intrusion into judicial power and therefore not competent to do so. This to my mind clearly shows that such an issue may only be properly brought by a process instituted under article 4(3) of the Federal Constitution. [2004] 5 MLJ 193, hlm. 223.

²⁴ [2004] 5 MLJ 193, hlm. 223.

²⁵ Lihat seksyen 16 Akta Mahkamah Juvana 1947.

RUJUKAN

Akta Dadah Berbahaya 1952
 Akta Kanak-kanak 2001 (Akta 611)
 Akta Mahkamah Juvana 1947 (mansuh)
 Akta Mahkamah Kehakiman 1964
 Cruel, Inhuman or Degrading Treatment and Punishment, United Nations Standard Minimum Rules for The Administration of Juvenile Justice (Beijing Rules),
 International Covenant on Civil and Political Rights, Convention Against Torture and Other
 Kanun Keseksaan Malaysia (Akta 574)
 Kanun Prosedur Jenayah
Kok Wah Kuan v Pengarah Penjara Kajang, Selangor Darul

Ehsan [2004] 5 MLJ 193.
 Nations Guidelines for the Prevention of Juvenile Delinquency (The Riyadh Guidelines) dan Standard Minimum Rules For The Treatment of Prisoners.
Pendakwa Raya v Mohd Redzuan bin Saibon [2002] 5 MLJ 339.
 Perlembagaan Persekutuan
PP v Sharithan a/l Pachemuthu [2000] 5 MLJ 368.
PP v The Offender [1998] 4 MLJ 152.
PP v Buri Hemna [1998] 5 MLJ 813.
 United Nations Convention on the Rights of the Child
 United Nations Rules For The Protection of Juveniles Deprived of Their Liberty, United

Dr. Anita Abdul Rahim
 Professor Madya
 Fakulti Undang-undang
 Universiti Kebangsaan Malaysia
 43600 UKM Bangi
 Selangor
 E-mel : aar@ukm.edu.my

Dr. Tengku Noor Azira Tengku Zainudin
 Fakulti Undang-undang
 Universiti Kebangsaan Malaysia
 43600 UKM Bangi
 Selangor
 E-mel : tna@ukm.edu.my